

וללשון שני בגמרא, דבר זה לא נסתפק בו רמי בר חמא, והיה פשוט לו שמינו במינו אינו חוצץ, אבל אף שחציצה אין כאן, עדיין היה מסופק אם דרך לעשות כן או לא [=דרך שירות בכך או אין דרך שרות בכך].

ומסקנת הגמרא, שדרך לעשות כך, שכך דרשו בבית מדרשו של רבי ישמעאל, מהכתוב, "וְלָקְחוּ אֶת כָּל כְּלֵי הַשָּׂרֵת אֲשֶׁר יִשְׂרְתוּ בָם בְּקֶדֶשׁ וְנָתְנוּ אֵל בְּגַד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אוֹתָם בְּמִקְסָה עוֹר תַּחַשׁ וְנָתְנוּ עַל הַמוֹט" (במדבר ד' י"ב), "כְּלֵי הַשָּׂרֵת", שני כלים במשמע, ושניהם בשירות אחד.

מים חיים בשוקת שיש בה ספוג

שוקת היא אבן חלולה, שנותנים על שפת המעיין, והמים נכנסים לה דרך חור שבדופנה, ומשקים בה בהמות.

וכמו כן כלי היא לקדש בה אפר חטאת, ולפיכך המים החיים הניתנים בה מהמעין, מתקדשים לכך אם ירצה לתת בהם את האפר^א.

ומבואר במסכת פרה, שאם היה ספוג מונח בשוקת, המים שבספוג לא נתקדשו, כי נאמר "וְנָתַן עָלָיו מֵיִם חַיִּים אֶל כְּלֵי" (במדבר י"ט י"ז), שיהיו המים נוגעים בכלי, ומים שבספוג אינם נוגעים בכלי, אבל שאר המים שבשוקת כשרים, אף על פי שיש ספוג בינם לבין קרקעית הכלי, כי הספוג אינו חוצץ, ומאחר שהם נוגעים בכלי בדפנותיו, הם כשרים, ולפיכך, כשבא ליטול משם את המים המקודשים, יזהר ליטול רק מה שמעל הספוג, ולא מה שבתוכו.

הניח סיב בתוך המזרק

כלל בדינו, שאין כלי שרת מקדשים את הניתן בהם, אלא כשהוא ניתן בהם בלא חציצה, אבל אם היה דבר דבוק בכלי מתוכו, והוא חוצץ בין הכלי לבין מה שניתן בו, הרי הוא כמי שלא ניתן בו, ולא נתקדש. [ולכן, כשניתן בו דם קרבן, הרי הוא כדם שלא נתקבל בכלי שרת, ונפסל. וכשניתן בו קומץ של מנחה, הרי הוא כקומץ שלא נתקבל בכלי

^א עיי' לעיל בדף מ"ג בהערות, אם היו נותנים מים על האפר, או אפר על המים.